

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. február 24-én.

Textus: János evangéliuma 9. rész 1-3. verse: „Amikor Jézus továbbment, meglátott egy születése óta vak embert. Tanítványai megkérdezték tőle: Mester, ki vétkezett? Ez vagy a szülei, hogy vakon született? Jézus így válaszolt: Nem ő vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei.”

Kedves Testvéreim!

Az ember életének az egyik leggyakrabban feltett kérdése így hangzik: miért? Vagy így is: de miért? Van minden kisgyerek életének egy olyan korszaka, amikor minden válaszkra ezt kérdezi. De miért? A Nap ott van fent az égen. Akkor jön a kérdés, hogy miért? Azért, mert Isten úgy teremtette meg. De miért? Azért, mert így tudta a bolygók és égitestek egyensúlyát fenntartani. És amikor jönnek az újabb és újabb miért kérdések, akkor egy idő után vagy elveszítjük a türelmünket, vagy pedig olyan tudományos választ adunk, hogy a gyermekünk megakadjon egy pillanatra és kizökkenjen a miértekből.

Azonban nem csak a kisgyerekekre jellemző ez a kérdés, hanem minden egyes emberre, amikor nehézség, csapás, fájdalom ér minket. Miért velem történt ez meg? Egyébként is miért pont most? Vagy ami szintén előkerül, hogy miért így? Nem lehetett volna mással, nem lehetett volna máskor, vagy máshogyan? Ezeket a kérdéseket pedig, ha fel is tesszük egymásnak, mégis egyértelmű a címzettje: Isten. Istenem, miért engedted ezt, vagy miért tetted ezt?

A felolvasott bibliai történet is erről szól. Ott van egy vakon született ember, aki koldul az út mellett. Érkeznek a tanítványok és felteszik az örök kérdést. Itt van ez a nyomorult ember. Miért történt ez vele? A kérdés pedig bennünk is ott van, amikor ártatlan emberek hálnak meg, amikor olyan baleset történik, amiben fiatalok, vagy gyermekek hálnak meg. Ott van a miért kérdés, amikor valaki hozzánk közel álló súlyos beteg lesz, amikor tudjuk, hogy gyógyíthatatlan. Az emberi életnek tényleg így kell kinéznie?

A kérdés mögött pedig kétféle válaszlehetőség lappang. Szinte nem is mondjuk ki, de mindegyiket már a kérdés tartalmazza. Az egyik, ami Istentől kérdez. Uram, miért engedted ezt meg? A kérdésben pedig benne van az, hogy igazából Te vagy a hibás, Isten. Nem az ember, aki egy baleset előtt nem vizsgálta meg a fékrendszert. Nem az ember, aki felelőtlenül végzi a munkáját. Nem az ember, aki nem figyelt oda, aki nem gondolta végig, hogy mi lesz a tetteinek a következménye. Most, amikor a Ráday Kollégium tüzesete kapcsán kiderült, hogy két fiatal volt a tettes, akkor feltehetjük a kérdést, hogy miért hagyta ezt Isten? De rossz kérdésre nem kaphatunk jó feleletet. A kérdés így hangzik helyesen: miért nem gondolta végig az a két fiatal, hogy mi lesz a tetteinek a következménye? Nem Isten volt a hibás. Isten megmentett több száz embert. Egyet sajnos nem sikerült. Azonban nem Isten akarta, és nem Ő tervezte ezt. És nem Ő akarja, nem Ő tervezi a bajt, a nyomorúságot, a fájdalmat. Soha nem Ő teszi.

Életem végéig bennem fog maradni az a mondat, amit egy történetben hallottam. Egy fiatal, de hívő embernek tragikusan korán meghalt a felesége. Ott maradtak a kisgyerekek, mindenki azon gondolkodott, hogy vajon Isten miért engedte, hiszen mégis csak hívő ember volt, meg a feleség is hívő volt. A temetés végén, amikor odamentek az emberek részvétet kívánni, akkor csak ennyit mondott: „Isten soha nem követ el hibát”. Ezt kell ebből a történetből először megtanulnunk: Isten nem akar bajt hozni ránk, nem is hoz soha bajt ránk, mert Ő nem követ el hibát.

A tanítványok ezt itt tudják. Nem Istenre akarják hárítani a nyomorúságot. A másik válasz lehetőség ugyanis, ami a miért kérdés mögött lapul, hogy biztosan saját magának, vagy a családjának köszönheti. Ők a hibásak. Ő volt a bűnös, vagy a szülei? Mindegy, de biztosan azért van, mert Isten így büntette meg ezt az embert. Ott volt bennünk a mózesi törvény mondata: „Az Úr türelme hosszú, szeretete nagy, megbocsátja a bűnt és a hitszegést; bár nem hagyja egészen büntetés nélkül, hanem megbünteti az atyák bűnéért a fiaikat is, három, sőt négy nemzedéken át.” (4Móz. 18.18) Itt van ez a vak, vagy ő tett valami olyat, ami miatt ezt el kell szenvednie, vagy az előtte lévő generációk. A bűn büntetése ez a vakság. Ha pedig ez így van, akkor nem is kell segítenünk, mert mindezt magának köszönheti.

Mennyire sokszor ledobjuk magunkról az irgalmasságot, amikor ilyen gondolatokkal küzdünk. Neki nem segítünk, mert alkoholist. Neki nem segítünk, mert lusta és nem akar dolgozni. Neki nem segítünk, mert nem bánik rendesen a családjával. És a sort a végtelenségig folytathatjuk. Miért lett olyan az élete? Azért, mert ő tehet róla. Oldja meg maga. Neki nem segítünk, őt nem támogatjuk, az ő irányába nem kötelez minket a felebaráti szeretet. A tanítványok kérdése mögött ez a válasz húzódik meg.

És akkor érkezik Jézus a maga válaszával. Miért történt mindez? Azért, hogy Isten cselekedetei nyilvánvalóvá legyenek rajta. Talán éles lesz az, amit most megfogalmazok, de a felolvasott ige ide vezetett el. A

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. február 24-én.

hitetlen, a kételkedő, az Istenben megbízni képtelen ember teszi fel a kérdést, hogy miért engedte ezt Isten, vagy miért történt ez vele? A hívő ember azt keresi, hogy mi lehet a célja Istennek azzal, ami történt? Mire akar engem még megtanítani, hova akar engem elvezetni?

Hadd hozzak fel néhány bibliai példát, ahol ezzel találkozunk. Az egyik leginkább szembeötlő Jób esete. Szinte feldolgozhatatlan sebességgel érik a csapások. Meghalnak a fiai és leányai. Elhajtják a tevéit, megölik a szolgálait, házaik semmisülnek meg. Szinte ésszel sem lehet feldolgozni mindazt, ami vele történik. Amikor pedig mindezt meghallja, akkor így szól: „Meztelenül jöttem ki anyám méhéből, meztelenül is megyek el. Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úr neve!” (Jób 1.21.) Fogalma sem volt Jóbnak, hogy mi Istennek a célja, de megbízik a Mindenhatóban. Tudja, hogy valamin keresztül akarja vezetni. Ez a könyv szépen leírja. Az, hogy Jób is, a barátai is, a környezete is, mindenki, aki a történetét hallja, megtanulja, hogy minden ajándék Isten kezében van. Ezért pedig hálát kell adni akkor is, hogyha úgy gondoljuk, hogy azt csak rövid ideig adta nekünk Isten. Jóbon láthatóvá lettek aztán Isten cselekedetei.

Megemlíthetjük aztán József esetét is. A zenés istentiszteletek alkalmával végigvettük a történetét. Mennyi emberi gyarlóság, hazugság, közömbösség volt az útján. Mondhatta volna József azt, hogy nem is Isten az ilyen, amelyik ezt megengedte. Mégis, amikor ott van a történet végén, akkor kimondja a testvéreinek: „Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt, hogy úgy cselekedjék, ahogyan az ma van, és sok nép életét megtartsa.” (1Móz. 50.20) Nem az a kérdés, hogy miért történt mindez, hanem az, hogy Isten hova szeretne minket elvezetni? Csak innen érthető Ézsaiás próféta mondata is: „Bizony, javamra vált a nagy keserűség.” (Ézsaiás 38.17a)

Aki hittel közelíti meg Isten dolgait, az pontosan érteni fogja Jézus szavait. Nem a vak ember követett el valami rosszat, és nem is a szülei, hanem azért történt mindez, hogy Isten cselekedetei nyilvánvalóvá legyenek. Tudom, hogy ez a válasz is sokféle kérdést vet fel. Isten akkor tudatosan tette vakká ezt az embert? Egyáltalán nem. Isten nem sújt senkit vaksággal. A bűn következménye a betegség. A bűn következménye az, hogy nyomorúság van a földön, nem Isten akarta és nem Ő akarja ezt. A gonoszság következménye a rossz, a fájdalom, a szomorúság, nem szerepelt és nem szerepel Isten tervében.

Az örömhír azonban akkor ér el hozzánk, hogyha ezt értjük meg. Kimondjuk János apostollal együtt, hogy „azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerombolja.” (János 1. levele 3.8) Nem az a kérdés, hogy miért történt ezzel az emberrel az, ami, hanem a helyes kérdés az, hogy miért jött el Jézus ebbe a világba? Azért, hogy megszüntesse a nyomorúságot, hogy felvegye a harcot azzal, amivel az ördög a mi életünket tönkre akarja tenni. Ahogyan a csütörtöki napon beszélgettünk is a férfikör alkalmán, hogy sok esetben az ördög Isten angyalaként akar feltűnni. El akarja hitetni, hogy ő mennyire jó, Isten pedig mennyire rossz. Nekünk pontosan látnunk kell, hogy Jézus Krisztus az, aki a jó oldalon áll, és az ellenfele a Sátán, aki minket meg akar nyomorítani.

Azért történt mindez, hogy nyilvánvalóvá legyenek Isten cselekedetei. Akkor kerül minden a helyére, hogyha a miért kérdéseket teljesen elfelejtjük, és igazából az a jó, hogyha minden más kérdést is elfelejtünk. Amikor semmi más nem marad már bennünk, csak az elfogadása azoknak, amiket Isten elkészített nekünk. Ő ugyanis adja az ajándékokat, adja a gyógyítását, adja a szeretetét. Fogadjuk el teljes örömmel és alázattal. Úgy, ahogyan elmondjuk majd az istentisztelet végén az énekkel: „Ó Ábrahám Ura, szent kegyelmed nekem az én örömöm, utamon ez vezessen. Te barátod lettem, én Istenem te vagy: tarts meg a Jézus véréért és üdvöt adj!” (425. dicséret 3. vsz.)

Ámen!